

свѣщеніе-то, стига само той да иска. Въ днѣшн-то състояніе на работи-тѣ, кога-то въ царски-тѣ дни и съ Божіѣ-тѣ помощъ по цѣло-то ни отечествє ся отворени оводобни училища, съ врата отворени за сиромаха, както и за богатія, за женѣ-тѣ, както и за мѣжа, за старія, както и за младія, за селаченна, както и за гражданина; въ такова врѣмя, казвѣмъ, всѣкой може да ся научи по нѣщо отъ наукъ. Днесъ рядко ще ся намѣри село безъ училище, а въ градове-тѣ сѣ и по нѣколко, и кой може праведно да каже, „нѣма дѣ да ся учя поне да четѣ и да пишѣ?“ Като си въобразимъ какви мѣчнотіи ся срѣщнали онѣзи, кои-то прѣди 1520 год. ся искали да ся учять и пакъ сполучили, намъ ни ся види чюдно, че днѣсь при толко улѣсненія ся намѣрватъ безкнижни младежи, — да не говоримъ за срѣдне възрастни-тѣ.

Младежю! ако останешъ въ простотѣ, ти струвашъ голѣмъ грѣхъ, за кого-то не можешъ да дадешъ никакво праведно извиненіе. Съ това ти струвашъ неправдѣ на себе си, защото-то, ¹като прослакъ непрѣмѣнно ще страдашъ, ²или най-малко не ще можешъ да живѣешъ както щеше, ако да бѣ въспитанъ, струвашъ грѣхъ противъ народа, на кого-то си единъ удъ, защото-то ако да бѣ ся въспиталъ, ³ти щеше да си много по-полезенъ на тоя народъ, щеше да си достоенъ членъ на общество-то, нѣщо за кое-то всѣкой е длъженъ да ся труди; струвашъ грѣхъ и противъ Бога, защото-то, Той ти е далъ умъ за да го обработвашъ, далъ ти и матеріалъ върхъ кого-то да изострашъ тоя умъ, а ти скривашъ тоя драгоцѣненъ талантъ въ земѣ-тѣ, дѣ-то изгнива. Ти имашъ врѣмя и можешъ да ся учишъ. Ей, ти мо-